

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμά ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
ἔτησί... δρ. 12.—
ἡμηνος... » 6,50
τοῖμηνος... » 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐνάσμου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
ἔτησί... φρ. 15.—
ἡμηνος... » 8.—
τοῖμηνος... » 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προσηγορευμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Δεκεμβρίου 1919

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 3

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Α'. (Συνέχεια)

Κρατοῦσαν καὶ τὴν ἀναπνοή τους.

Τότε ἀκούσθηκε καὶ δεύτερη κανονία.

Κι' ἀφοῦ πέρασε ἓνα λεπτό, ἀκούσθηκε καὶ τρίτη.

— Ναί...ναί... εἶναι κανονιές! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Κι' ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀνατολή!

Ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς.
Περνοῦσε ἀραγε κανένα πλοῖο, ποῦ ἀποκρίθηκε στὴς δυὸ κανονιές μὲ τρεῖς, καὶ τὸ πλοῖο αὐτὸ θὰ ἐβαζε τώρα πλώρη γιὰ τὸν ὄρυγ τῆς Σωτηρίας;

Β'.

Ἐπιστροφή τοῦ καγιάκ. — Ἡ ἐντύπωση ποὺ προξέησε. — Ἡ ἀπόφαση ποὺ προκαλέσει. — Τρεῖς ἡμέρες τρικυμία. — Τὸ ἀνατολικὸ Ἀκρωτήριο. — Τὸ ἀραγμένο πλοῖο.

Μόλις ἔπεσε ἡ διπλὴ κανονία ἀπὸ τὴν κανονοστοιχία τοῦ Καρχαρία, οἱ ἀντίλαλοι τοῦ Φλάσεν-χάιμ τὴν μετὰβωσαν ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Τζέννου, ὁ Ἑρνέστος κι' ὁ Φραγκίσκος ἔτρεξαν στ' ἀκρογιάλι καὶ μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἄγτρο καπνὸ τῶν δυὸ κανονιῶν, ποῦ ἔφευγε πρὸς τὸ Φάλκενχορστ. Καὶ κοιτώντας τὰ μαντήλια τους, ἀποκρίθηκαν μ' ἓνα ζήτω, λιγώτερο βέβαια βροντερό, ἀλλὰ ποῦ ἐβγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά τους.

Ἐπειτα, καθένας ἐτοιμάσθηκε νὰ ἐξυκολουθήσῃ τὴν ἐργασία του ὅταν ἡ Τζέννου, ποῦ κοίταζε μὲ τὰ κιάλια κατὰ τὸ νητάκι, εἶπε:

— Νί, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ ἔρχονται.

— Ἀπὸ τώρα;... ἀπόρησε ὁ Ἑρνέστος. Μόλις θὰ πρόφθασαν νὰ ξαναγεμίσουν τὰ κανόνια τους.

Φοβήθηκαν τὸν καιρὸ; Γιατί βιάζονται ἐτσι;

— Ἀλήθεια, φαίνονται βιαστικοί, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἅμα εἶδε κι' αὐτὸς ὅτι τὸ καγιάκ ἔφευγε ἀπὸ τὸ νησί.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, πῶς τὸ κινούμενο ἐκεῖνο σημάδι, ποῦ ἐβλεπαν μὲ τὰ κιάλια πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νητιοῦ, ἦταν ἡ ἐλαφρὰ βαρκούλα κι' ἔτρεχε, ἔτρεχε, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε...

— Περίεργο ὅμως!... εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἐχουν νὰ μᾶς ἀνακοινώσουν τίποτα σπουδαῖο;...

— Ἔτσι φαίνεται! ἀποκρίθηκε ἡ Τζέννου. Ἡ εἰδηση ποῦ τοὺς ἔφερναν, ἦταν καλὴ, ἦταν καλὴ;... Καθένας ἐβαζε μὲ

τὸ νοῦ του αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ κανένας δὲν ἐπιχειροῦσε καὶ νὰ τὸ λύσῃ.

Ὅλα τὰ μάτια ἦταν γυρισμένα πρὸς τὸ καγιάκ, ποῦ ὀλοένα μεγάλωνε. Σ' ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἦταν σὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ νητάκι τοῦ Καρχαρία ὡς τὸ στόμιο τοῦ ῥέματος τῶν Τσακαλιῶν. Ὁ Φρίτς δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ πανάκι του, γιατί ὁ ἀέρας ἔπεφτε καὶ μόνο μὲ τὴ διπλὴ κωπηλασία ἡ βαρκούλα ἔτρεχε γρηγορώτερα κι' ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀπάνω σὰ μόλις ρυτιδωμένα νερὰ τοῦ ὄρυγ τῆς Σωτηρίας.

Ὁ κ. Ζερμάττ φοβήθηκε τότε μήπως ἡ βιαστικὴ αὐτὴ ἐπιστροφή δὲν ἦταν παρὰ φυγὴ, καὶ μήπως καμμιὰ πειρὸ γὰ ἀγρίων, ποῦ κυνηγοῦσαν τὸ καγιάκ, θὰ παρουσιάζουνταν σὲ λίγο ἀπ' τὸ νησί, ἢ καὶ καμμιὰ βάρκα πειρατῶν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ τὴ σκέψη του αὐτὴ δὲν τὴν φανέρωσε σὲ κανένα. Πρὸς τί νὰ τοὺς ἀνητυχήσῃ, νὰ τοὺς φοβίσῃ, κι' ἔως ἄδικα; Κι' ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν Μπέτση, τὴν Τζέννου, τὸν Ἑρνέστο καὶ τὸν Φραγκίσκο, κατέβηκε στὴν ἀκροποταμιά, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν Τζάκ καὶ τὸν Φρίτς μόλις θὰ ἐφθάναν.

Ὑστερὶ ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὸ καγιάκ ἐσταμάτησε κοντὰ στοὺς πρώτους βράχους, ποῦ ἐχρητίμευσαν γι' ἀποβάθρα, ἐκεῖ στὸ στόμιο τοῦ ῥέματος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ.

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ βγήκαν ἔξω. Λαχανιασμένοι, καταϊδρωμένοι, κατακουρασμένοι, στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀποκριθοῦν παρὰ μὲ νεύματα, δείχνοντα τὸ ἀκρογιάλι πρὸς τὰ ἀνατολικά τοῦ ὄρυγ τῆς Σωτηρίας.

Μὴ τί συμβαίνει; ξαναρώτησε ὁ Φραγκίσκος, πιάνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Φρίτς.

— Μὴ δὲν ἀκούσατε;... ρώτη-

Ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φρίτς.

σε τέλος αυτός, άμα μπόρεσε να μιλήσει.
— Τι; τις δυο κανονίες που ρίξατε με τα κανόνια του Καρχαρία; είπε ο Έρνέστος.

— Όχι... αποκρίθηκε ο Τζάκ, όχι τις δικές μας... εκείνες που μάς αποκρίθηκαν.

— Τι;... έκαμε ο κ. Ζερμάττ. Κανονίες;

— Άλήθεια;... άλήθεια; ψιθύρισε η κυρία Ζερμάττ.

Η Τζέννυ είχε πλησιάσει τον Φρίτς και, γλωμώ από συγκίνηση, ρώτησε κι αυτή:

— Άκούσατε κανονίες απ' άντίκρυ;

— Ναι, Τζέννυ... τρεις με διαλείματα ίσχρονα!

Ο Φρίτς μιλούσε με τόση βεβαιότητα, ώστε δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως έκαμε λάθος. Άλλωστε κι' ο Τζάκ επιβεβαίωσε τα λόγια του άδελφού του κι' επρόσθεσε:

— Δεν υπάρχει άμφοβολία, πως κάποιο πλοίο βρίσκεται μπροστά στη Νέα-Έλβετία, κι' άκουσε τις κανονίες μας.

— Πλοίο;... πλοίο;... ψιθύρισε η Τζέννυ.

— Κι' από τάνατολικό μέρος άκούσθηκαν αυτές οι τρεις κανονίες; ρώτησε η κ. Ζερμάττ.

— Ναι, από το άνατολικό, αποκρίθηκε ο Φρίτς και συμπραίνω απ' αυτό, ότι ο όρμος της Σωτηρίας δεν θα χωρίζεται από την άνοικτή θάλασσα παρά με μία ως δυο λεύγες.

Ήταν πιθανό' δεν το ήξεραν όμως, γιατί καμιά άναγνώριση δεν είχε γίνει ακόμα στην άκρογιαλιά εκείνη του όρμου.

Αφού πέρασε η πρώτη έκπληξη, που δεν έδάσταζε παρά λίγες στιγμές, φαντάζεται κανείς τα αίσθηματά που έκυρίευαν τους κατοίκους της Νέας-Έλβετίας. Ένα πλοίο... βεβαιότατα υπήρχε απέξω ένα πλοίο, που τους κρότους των κανονιών του τους είχε φέρει ή άδρα ως το νησάκι του Καρχαρία!... Δεν ήταν σαν ένας δειρμός που έβγαλε με τον έπιλοιπό κατοικημένο κόσμο την άγνωστη εκείνη γη, όπου έντεκα χρόνια τώρα, ζούσαν οι ναυαγοί του Άντλορδ;... Το κανόνι είναι το στόμα των πλοίων. Μ' αυτό μιλούν από μεγάλες άποστάσεις. Και μία τέτοια φωνή είχε άκουσθί για πρώτη φορά από τον καιρό που το νησάκι του Καρχαρία χαιρετούσε την άναχώρηση και την επιστροφή του καλοκαιριού!... Φαίνεται πως αυτό το πράγμα, που δεν το θεωρούσαν πιά πιθανό ο κ. Ζερμάττ και οι δικοί του, τους εύρισκε δλως διόλου άπροετοιμαστούς, ώσαν το πλοίο έλεινε να μιλούσε μία γλώσσα που είχαν πάψει να την καταλαβαίνουν.

Συνήλθαν ό-τόσο και δεν συλλογιζότανε πιά παρά τα καλά που παρουσίαζε

αυτό το τυχερό. Ο μακρινός κρότος που έφθασε ως ταύτιά τους, δεν ήταν από τους φυσικούς εκείνους κρότους, που τόσο καιρό ήταν συνειθισμένοι να άκούνε: ούτε κρότος ξένδρου που το έσπαζε ο άνεμοστρέβιλος' ούτε κρότος θάλασσας άναστατωμένης από την τρικυμία' ούτε κρότος βροντής σε καμιά από τις φεβερές θύελλες της μεσοτροπικής εκείνης ζώνης. Όχι!... Ο κρότος εκείνος ήταν από χέρι άνθρώπου! Ο πλοίαρχος, το πλήρωμα του περαστικού πλοίου δεν μπορούσαν πιά να νομίζουν πως ή χώρα εκείνη ήταν άκατοίκητη. Κι' αν έμπαιναν ναγκυροβολήσουν στον όρμο, ή σημαία τους θα χαιρετούσε τη σημαία της Νέας Έλβετίας!

Γι' αυτό όλοι έβλεπαν τώρα με βεβαιότητα την γρήγορή τους άπελευθέρωση. Η κυρία Ζερμάττ δεν άισθανόταν πιά τους φόβους του μέλλοντος. Η Τζέννυ, συλλογιζόταν δεν πατέρα της, που ήταν άπαλπισμένη ότι δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ. Ο κ. Ζερμάττ κι' οι γιοιό του φανταζόνταν με χαρά την επιστροφή τους στον κατοικημένο κόσμο, στους άνθρώπους που τόσο είχαν έπιθυμήσει. Έτσι, ή πρώτη έντύπωση που έλαβε ή άποκλεισμένη είκογένεια, ήταν εκείνη που δίνει ή πραγματοποίηση των προσφιλέστερων πόθων. Και μη βλέποντας στο περιστατικό εκείνο παρά μόνο β,τι παρουσίαζε καλό, παραδόθηκε δάκαιρη στη χαρά, στην έλπίδα και στην εύγνωμοσύνη προς τον ούρανό.

— Πρώτα πρέπει να εύχαριστήσουμε το Θεό, που ή προστασία του δεν μάς έλειψε ποτέ, είπε ο Φραγκίσκος. Σ' αυτόν πρέπει ν' άναίβουν οι εύχαριστίες μας, 'ς αυτόν πρέπει να πνευθούν οι προσευχές μας!

Πολύ φυσικό να εκφράζεται έτσι ο Φραγκίσκος. Από μικρός είχε βαθύ το θρησκευτικό αίσθημα και με την ήλικία του είχε γίνει βαθύτερο. Ήταν καλός χαρακτήρας, ίσιος, ήτυχος, γεμάτος άγάπη για τους δικούς του, που γι' αυτόν, ως τώρα, ήταν δλόκληρη ή Άνθρωπότητα. Άν κι' ο μικρότερος άδελφός, ήταν ως τόσο ο σύμβουλος κι' ο διαιτητής στις πολύ σπάνιες διαφορές που ξεφύτρωναν ανάμεσα στα μέλη της πολύ ένωμένης αυτής οικογένειας. Ποιά θα ήταν ή κλίση του, αν ζούσε στην πατρίδα; Θα γινόταν χωρίς άλλο γιατρός ή ιερωμένος, για να ικανοποιήσει την άνάγκη εκείνη της άγάπης, της άφοσίωσης, που υπήρχε στα βάθη της ψυχής του; όπως ή φυσική δραστηριότητα στην ψυχή του Φρίτς και του Τζάκ, όπως ή διανοητική στην ψυχή του Έρνέστου.

Κι' έκαμε μια θερμή προσευχή στο Θεό, που την άκουσαν μ' εulάβεια και με συγκίνηση ο πατέρας του, ή μητέρα του, οι άδελφοί του κι' ή Τζέννυ.

Σε τέτοια περίπτωση, έπρεπε να νεργήσουν χωρίς να χάσουν στιγμή. Πιό πιθανή ύπόθεση ήταν πως το πλοίο εκείνο, που κανείς δεν μπορούσε να φιοητήση την παρουσία του, θα χε λα άράξει σε κανένα κολπίσκο της ότης κι' όχι πως περνούσε απέξω από Νέα-Έλβετία. Οι κανονίες που άκούσει και που τους είχε άπαντήσει, το έκαναν άραγε να έπιχειρήσει την άγνώριση εκείνης της χώρας; Και θα έρισκε έτσι τον Όρμο της Σωτηρίας; βέβαια!... Αλλά, τότε, πού τον λείωνε κατά την άνατολή;

Αυτή ήταν ή γνώμη του Φρίτς. Αφού τελείωσε τους συλλογισμούς το είπε:

— Όποτε το μόνο που έχουμε να μουμε, είναι να προεπαινήσουμε αυτό το πλοίο, άκολουθώντας την άνατολή ακτή.

— Κι' αν είναι άργά;... έλεγε ή Τζέννυ.
— Δεν το πιστεύω, αποκρίθηκε Έρνέστος. Ο πλοίαρχος αυτού το πλοίου, όποιος κι' αν είναι, άδύνατο μη προσπαθήσει να μάθ...
— Τα λόγια είναι περιττά! έφώνε ο Τζάκ. Πάμε!

— Χρειάζεται καιρός να έτοιμασώ ή μεγάλη βαρκα, παρατήρησε ο κ. Ζερμάττ.

— Δεν προβαίνουμε, αποκρίθηκε Φρίτς. Το καγιάκ άρχει.

— Έτσι! έλεγε ο κ. Ζερμάττ. Και σε λίγο επρόσθεσε.

— Το ζήτημα είναι να ένεργήσουμε με τη μεγαλύτερη φρόνηση... Να θέσουμε ότι άγριοι. Μαλαίοι ή Αύστριανοί, άποβιάσθηκαν στην άνατολική; Μου φαίνεται άπίθανο. Πάντα μως ο Ένδικος Όλεανδς συχνάζεται ο πειρατής κι' όλα μπορεί κανείς να ρωβάται απ' αυτούς.

— Βίβαια, είπε ή κυρία Ζερμάττ. Και καλύτερα να πάη από κε' που ή αυτό το πλοίο, αν τυχόν...

— Έννοια σου, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ, θα είμαι κι' εγώ. Πριν έλθω, σ' επικοινωνία μ' αυτούς τους έξο, πρέπει να μάθουμε πρώτα τι μέρος γου είναι.

Το σχέδιο ήταν φρόνιμο. Δεν έμπαρά να έκταλεσθί. Άλλ' από μία ληθινή κακοτυχία, ο καιρός έχάλη από τις πρωινές ώρες. Αφού έπεσε το γο, ο άνεμος σηώθηκε πάλι δυνατά και δυνάμωσε. Το καγιάκ δεν μπορού να ριφοκινδυνεύει στον όρμο, ούτε έπρόκειτο να πάη μόνο ως το νησάκι του Καρχαρία. Ο ούρανός σκεπάσθι με σύννεφα που άνέβαιναν από τη θάλασσα—σύννεφα από κείνα που ένας θαλασινός δεν τα έμπιστεύεται ποτέ.

Άλλ' αν με το καγιάκ δεν ήταν φρόνιμο να πάμε, μπορούσαν να γάσ

μιά-δυό ώρες σε προετοιμασίες, για να μεταχειρισθουν τη μεγάλη βάρκα, αν κι' ή θαλασσοταραχή ήταν άρκετά δυνατή πέρ' από τον όρμο;

Προς μεγάλη του στενοχώρια, ο κ. Ζερμάττ άναγκάσθηκε να παρατήση κι' αυτό το σχέδιο. Πριν από το μεσημέρι, άληθινή τρικυμία σήκωνε τα νερά της Όρμου της Σωτηρίας και τον έκανε άδιάβατο. Η άπότομη αυτή άλλαγή του καιρού δεν μπορούσε βέβαια, τέτοια έποχή, να βαστάξη τους χαλούς όμους όλα τα σχέδια. Κι' είκοσιτέσσερες μόνο ώρες να κρατούσε ή τρικυμία, δεν ήταν ίσως άργά να βγούν ύστερα γυρεύοντας το πλοίο;...

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΓΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

(Συνέχεια και τέλος, ίδε σελ. 11)

Το βράδυ, στο δείπνο, ή λύπη μας έγινε πιο μεγάλη, γιατί ο νοός μας ήταν στον ψητό γάλο.

Μετά το φαγητό, ο μπέης μάς ώδήγησε σε μία ώραία σάλα, όπου μάς είχαν στρώσει κάτω στο πάτωμα άφράτα στρώματα, σεντόνια, πουπουλένια μαξιλάρια και ζεστά παλώματα.

Καί, μένε, Κώστα, λέγω του συντρόφου μου, ντρέπουμε να κοιμηθώ σ' αυτά τα στρώσιδια, θα τα γεμίσουμε ψείρες!

«Μην είσαι κουτός, μου άπαντά, αυτό είναι το νόμισμα, με το όποιο ο νικητής πληρώνει τον ήττημένον!»

Μήνες δλόκληρους είχε το σωμα μας να άναπαυθί σε στρώμα με σεντόνια και ή χαρά μας και ή άπόλαυσι μάς έκαμαν να λησμονήσουμε το γάλο.

Ένας ύπνος γλυκός μάς έκλεισε άμέσως τα μάτια και όνειρα τερπνά μάς ένανούριζαν.

Άξαφνα, κατά τα μεσάνυχτα, έξυπνησά άπότομα από κάτι κουνήματα δυνατά κι' είδα τον Κώστα δλόρθο στα στρώσιδια.

«Τ' είναι, μωρέ; του λέγω.

«Din! don! Din! don!» μου έφώναζε και πηδούσε από τη χαρά του.

«Τ' έπαθες, Κώστα; Τι ντε ν ν τον είν' αυτό;»

«Dindon, Dindon!» μου επανελάμχανε πιο δυνατά.

Άρχισα να ύποπτεύωμν μην τούρυγε το μυαλό. Είχ' άκούσει ότι κάποιος στρατιώτης είχε τρελλα' ή από τις πολλές ψείρες κι' έρεθίσθηκα μην έπαθε και ο Κώστας το ίδιο. Κρίμα στο παιδί, κρίμα στη μάνα του που δεν έχει άλλο!

«Κοιμήσου, Κώστα μου. Δεν έχεις τίποτα, θα σου περάση...»

«Dindon, μωρέ, dindon!»

«Τι Κινέζικα λές αυτού; Μη θέλεις να'πης για τον Τσιν—Τσών;

«Για πο'όν Τσιν—Τσών; Dindon,

μωρέ, λέν τον γάλο γαλλικά. Το θυμήθηκα στον ύπνο μου».

«Α' καλά, κοιμήσου τώρα.»

Την άλλη μέρα ή πρώτη μας κουβέντα με τον μπέη ήταν: «dindon, dindon!» Έλεινος, όχι πολύ δυνατότερος από μάς στα Γαλλικά, μάς κοίταζε με άπορία. Άλλά σαν να του ήλθεν αίνιδια έμπνευση, έτρεξε στη βιβλιοθήκη του κι' έφερε ένα Γαλλοτουρκικόν λεξικόν και αφού έψαξε λίγη ώρα βρήκε την λέξιν dindon, πλησίον της όποιας το καλό μας λεξικό είχε ζωγραφισμένον και ένα γάλο με φουσκωμένα τα φτερά.

— Voulez-vous manger un dindon? (Θέλετε να φάτε γάλο;)

— Oui, Monsieur! Et un sapoun-halva, (Μάλιστα, κύριε! Και ένα σαπουν-χαλβί!)

Το μεσημέρι λοιπόν εφάγαμε άληθινά μπέικα ένα γάλο καπαμά, πιλάφι και σαπουν-χαλβί.

Ένα μόνο μάς έλειπε, το κρασί, γιατί οι Τούρκοι δεν πίνουν.

«Τώρα που μπορούμε και συνεννοούμεθα με τον μπέη, δεν είναι άνάγκη να βιαστούμε να φύγουμε για την Κοζάνη», είπα του Κώστα μετά το γεναίο φαγί. Τις άποθήκες της γύραμε γεμάτες κριθάρ, διότι οι άφελείς Τούρκοι δεν είχαν την πονηρία να το κρύψουν. Την άλλη μέρα λοιπόν έστείλαμε στην Έπιμελητεία της Κοζάνης δέκα φορτώματα κριθάρι με το έξης έγγραφον:

«Οι λοχίαί Π. Δ. Παναγόπουλος και Κώστας Κοτζιάς προς τον κ. Χρυσανθάπουλον άντισυνταγματάρχην. Βίς Κοζάνην.

«Λαμβάνομεν την τιμήν να άναφέρωμεν ότι έλθόντες εις Τζουμά, εύρομεν τας άποθήκας κενάς. Κατόπιν συντόνου ένεργείας μας και άστηρών μέτρων, τα όποια έλάβομεν, κατωρθώσαμεν να άνακαλύψωμεν δέκα [10] φορτία κριθής, τα όποια σήμεραν άποστέλλομεν. Θα συνεχίσωμεν δραστηρίως το άνατεθόν ήμιν έργον και έστέ βέβαιος ότι θα το φέρωμεν αίσως εις πέρας. Έκτός τούτου, είναι άνάγκη να παρμηίνωμεν επί τινος ήμέρας εδώ και προς παγίωσιν της τάξεως.»

Το τελευταίο γράφηκε κατ' άπαίτησιν του Κοτζιά. Όταν πλέον τελείωσαν το κριθάρι κι' οι γάλοι του μπέη, έστρέψαμε στην Κοζάνη νικητάι και τροπαιοῦχοι.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΝΙ

Πέφτει άραιό άραιό το χιόνι
Και πώς λυπούμαι που δε στρώνει,
Την πλάση κάτασπηρ να ιδώ,
Κι' έτσι παντού να καθρεφτίζω,
Όπου τα μάτια μου γυρίζω,
Την ίδια την ψυχή μου εγώ.

Ψ. Κ.

Η ΧΗΝΑ

Μιά φορά, ήταν ένας ταμπάκης που χειμώναι καιρό, καθότανε στη ρεμματιά κι' έζυγε τομάρι. Μιά μέρα, πέρασε από κείθε ο Βασιληάς και τον ρώτησε:

— Τι έφτιαχνες τους έξη πρώτους και δουλεύεις αυτούς τους έξη;

Κι' ο ταμπάκης του άποκρίθηκε:

— Κείνους τους έξη τους έβαλα με τούτους τους έξη, μα πάλι τα τριανταδυό δεν τα προφταίνω.

— Καλά. Έγώ θα σου στείλω μία χήνα να την ξεπουπουλίσης, του είπε ο Βασιληάς και διάβηκε.

«Να μου τη στείλεις, Πολυχρονεμένε, και τουλούμι θα την κάνω!» του φώναξε ο ταμπάκης.

Ο Βασιληάς γύρισε στο παλάτι, έκραξε το Βεζύρη του και του είπε:

— Κεϊ-πέρα στη ρεμματιά, βρήκα ένα ταμπάκη και τον ρώτησα: «Τι έκανες τους πρώτους έξη και δουλεύεις αυτούς τους έξη;» Και κείνος μουπε: «Έκείνους τους έξη τους έβαλα μ' αυτούς τους έξη, και πάλι τα τριανταδυό δεν τα προφταίνω». Κι' εγώ του είπα: «Να σου στείλω μία χήνα, την ξεπουπουλίζεις;» «Τουλούμι την κάνω!» μου άποκρίθηκε. Τι σημαίνουν δλ' αυτά; Άν δεν μπορέσης, σε τρεις ή-μέρες, να μου τα έξηγήτης, θα σου πάρω το κεφάλι.

Ο κ. α κ ο μ ο ι ρ ο ς ο Βεζύρης, τρομαγμένος, πήγε ίτις στη ρεμματιά, βρήκε τον ταμπάκη και τον ρώτησε.

— Να μου δώσης πεντακόσιες λίρες, να σου τα έξηγήσω εγώ δλα, του είπε ο ταμπάκης.

Ο Βεζύρης του τις έδωσε και ο ταμπάκης του είπε:

— Οι έξη πρώτοι είναι οι μήνες του καλοκαιριού κι' οι έξη δεύτεροι οι μήνες του χειμώνα. Έγώ τους βάζω όλους μαζί, —παναπή δουλεύω χειμώνα-καλοκαίρι, —και πάλι δεν προφταίνω τα τριανταδυό μου δόντια,—παναπή όσα βγάλω όλοχρονίς, δεν μου φτάνουν για να τρώω. Κατάλαβες;

— Ναι, είπε ο Βεζύρης. Άρ ή ή χήνα τι είναι;

— Άν μου δίνης ακόμα τρακόσιες λίρες, θα σου πω και τη χήνα, άποκρίθηκε ο ταμπάκης.

Ο Βεζύρης του τις έδωσε κι' ο ταμπάκης του είπε:

— Η χήνα είναι σύ, που σε ξεπουπουλίστα τώρα και σ' έκανα τουλούμι, παναπή σου πήρα όκτακόσιες κίτρινες!

Ο Βεζύρης γύρισε στο παλάτι και τα έξηγήσε στο Βασιλιά. Ο Βασιληάς καμώθηκε πως δεν κατάλαβε πως είχε πάει στον ταμπάκη. Έτσι ο Βεζύρης γλύτωσε το κεφάλι του.

[Δαιμό αινιγματικό παραμύθι] ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Άγαπητοί μου,

ΥΓΑ που θα σάς διηγηθώ είναι μιὰ πρόσφατη ιστορία, που την μισοξέρουν μάλιστα όσοι ήταν άναγνωστες μας και πέρ-

υ, γιατί έγεινε τότε κάποιος λόγος στην «Αλληλογραφία». Ένας συνδρομητής μας, μικρό παιδί, καλό κι' έξυπνο, μά χωρίς νάχη ακόμα εκείνο που τονομάζουμε φιλολογική συνείδηση, έπομένως χωρίς να ξέρη τί κάνει, βρήκε κάπου ένα όμορφο ποιηματάκι, το αντίγραψε και μ'ε τώττειλε για δικό του. Πράγμα, δυστυχώς, συνειδημένο κι' αν απόρρευκε: Γελασθήκαμε και το βάλουμε στη Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών. Μά ύστερ' από λίγες μέρες λάβαμε ένα γράμμα, ένα γράμμα φοβερό. Μ'ε τώττεινε ο ιδιοκτήτης να πούμε του κλοπιμαίου, συνδρομητή μας κι' αυτός, μεγάλο παιδί, φοιτητής, ποιητής καί, — το αντίθετο άκρο, βλέπετε, από τόνάλλο, — με φιλολογική συνείδηση αναπτυσμένη σ'έν υπέρτατο βαθμό. Έτσι έξηγείται κι' η μεγάλη του αγανάκτηση για τη λογοκλοπία. Ένα πράγμα που ποτέ δεν θα τόκανε αυτός, ούτε κατά φαντασία, ήταν φυσικά άδύνατο να το συχωρέση 'ς έναν άλλον. Και μ' έντονο ύφος, άπαιτούσε τη μεγαλύτερη ίκανοποίησή και την άσχημότερη τιμωρία του λογοκλόπου. Να δημοσιεύσουμε δηλαδή φορδιά-πλατιά: «Ο τ'άδες (όνομα και επώνυμο,) με το ψευδώνυμο δεΐνα, έδημοσίευσε στη Σελίδα Συνεργασίας, για δικό του, το ποίημα του δεΐνα (τίτλος, όνομα κι' επώνυμο,) δημοσιευμένο με το τ'άδε ψευδώνυμο στο περιοδικό Α (έτος, ήμερομηνία, αριθμός, σελίδα,) και ξαναδημοσιευμένο στο περιοδικό Β (έτος, ήμερομηνία κτλ.)»

Ός έδω δέν βλέπαμε — και βέβαια δέν βλέπετε ούτε σεις, — τίποτα το παράξενο. Μόνο ίσως κάτι το υπερβολικό. (Γιατί υπερβολικό θα ήταν να στηλιτεύσουμε και με τόνόμα του ένα μικρό παιδί, που έκαμ' ένα κακό χωρίς να το καταλαβαίνει το ψευδώνυμο θάφθανε.) Μά το γράμμα του άδικημένου είχε και συνέχεια... άπόρροπη: Έρχινε όλα τα κατάβαρη σε μένα! Με θεωρούσε υπεύθυνο για τη φοβερή άδικία που του έγεινε και με κατηγορούσε πώς, 'ς αυτή την περίπτωση, δέν έκαμα το χρέος μου, το

καθήκον μου. Και ποιά, νομίζετε, ήταν το καθήκον μου; Άκούστε: Έπρεπε, λέει, να ξέρω το ποιηματάκι, αφού είχε δημοσιευθ' δυο φορές σε δυο διάφορα περιοδικά να το θυμώμαι, λέει, απέξω αυτολεξεί, και, μόλις τώδλεπα, λέει, στο χαρτί που μ'ε έστειλε ο μικρός, να φωνάξω: «Μπα! καλέ, τί μ'ες λέτε; Αυτό είναι έργο του δεΐνα, δημοσιευμένο εκεί κι' εκεί!» Και να πω, λέει, στη Διάπλαση να το πετάξω στο καλάθι.

Έπειδή λοιπόν δέν έκαμα αυτά που, κατά την ιδέα του, χρωστούσα να κάμω, ο νεαρός ποιητής μ' έβριζε με το χειρότερο τρόπο!

Άγανάκτητα φοβερά, τ'όμολογώ. Όχι βέβαια για τίς βρισιές, που δέν μ'άγγιζαν, αλλά γιατί να υπάρχουν νέοι, και φοιτητάι μάλιστα, και ποιηταί, και από οικογένεια, ικανοί να φερθούν, σε μιὰ τέτοια περίπτωση, έτσι όπως δέν θα τόκανε ο πιό άνίδεος, ο πιό παράλογος, κι' ο πιό πρόστυχος άνθρωπος. Να δα ή ώρα, έλεγα, να είμαι εγώ υποχρεωμένος να μαθαίνω απέξω, τι δημοσιεύεται με όνομα ή με ψευδώνυμο, άπό γνωστό ή άγνωστο μουτζουρωτή χαρτιού, στα τετρακόσια πενήντα περιοδικά και περιοδικάκια που βγαίνουν στην Αθήνα και στην Ελλάδα! Μά έχω, δόξα σοι ο Θεός, πολύ πιό άνώτερες, σοφές και χρήσιμες ασχολίες, από αυτή που ήθελε να μου πείρη όλο μου τον καιρό ο παράξενος ύβριστής μου! Καί, για να του δώσω ένα καλό μάθημα, για να τον κάμω να καταλάβη πώς ή ζωή δέν είναι ποίημα και πώς πρέπει να σκέπτεται κανείς πολύ όταν πιάνη την πέννα να γράψη ένα γράμμα, άποράσισα να στείλω το γράμμα του, με μιὰ ωραία μήνυση επί έξυβρίσει, στον Είταγγελέα...

Άλλά δέν έπρόφθασα να βάλω σε πράξη την άπόφαση του θυμού. Γιατί μεσολάβησε κάτι άλλο, άπρόοπτο, περίεργο και σπουδαίο. Και τόσο πολύ ώστε μόνο γι' αυτό σ'ε γράφω σήμερα όλη αυτή την ιστορία:

Άπαντήσαμε στον άδικημένο με την «Αλληλογραφία» όπως νομίζαμε ότι έπρεπε, και μ'ε ξενάγραψε. Μ' αυτή τη φορά, το γράμμα του δέν είχε βρισιές, είχε έξηγήσεις. Μ'ε έξηγούσε γιατί επέμενε να με θεωρή παραβάτη του καθήκοντός μου και με τουτό υπεύθυνο για το άδίκημα που του έγεινε. Κι' έλεγε άπάνω-κάτω: Είμαι άρχισυντάκτης του καλύτερου περιοδικού της νεολαίας. Έχω και την επιμέλεια όλης της ύλης του, έπομένως και της Σελίδος. Ποιά λοιπόν θάταν το πρώτο, το κυριώτερό μου μέλημα, για να εκτελώ την υπηρεσία μου όπως πρέπει, παρά να παρακολουθώ προσεκτικά, επιμελίστατα, την πνευματική και φιλολογική κίνηση,

προπάντων στον κύκλον των νέων, των παιδιών, κι' έπομένως να διαβάω όλ' αυτά τα μικρά περιοδικά, και τα πιό ήμερόβια, και τα πιό λαθρόβια, όπου συνήθως δημοσιεύουν τα πρωτόλειά τους; Τόσο για να προλαβαίνω τίς λογοκλοπίες στη Σελίδα, όσο και για να ξέρω τί γίνεται στον κύκλο αυτό, στη νεολαία, που ενδιαφέρει άποκλειστικά το περιοδικό που επιμελούμαι...

Δέν εθύμωσα αυτή τη φορά, όχι. Έγέλασα μόνο με την άξιωση. Έστερα όμως... έ, ύστερα άρχισα να το συλλογιέμαι. Κι' αφού το συλλογίστηκα κάμποσο, έφθασα στο συμπέρασμα, — θα τ'ο πιστέψετε; — πώς ο ύβριστής μου είχε πληρέστατα δίκιο! Όχι, βέβαια για τίς βρισιές. (Κανένας δέν έχει δικαίωμα να βρίτη τον άλλον, ούτε όταν τον πιάνη να παραμελή το καθήκον του.) Άλλά για την αντίληψη αυτού του καθήκοντος. Ναί, έτσι είναι! Χρωστούσα να διαβάω όλα τα περιοδικάκια, έπρεπε να μη μου ξερεύγη γραμμή. Κι' αν τόλαν' αυτό, θα θυμώμουν βέβαια και τ'όμορφο εκείνο ποιηματάκι του φίλου μας, — έστω και χωρίς όνομα, πώς κάπου το είχα ξαναϊδ'η, — και δέν θάφρινε να δημοσιευθ' στη Σελίδα. Μά το βρίσκω πάρα πολύ σωστό! άναντίρρητο!

Θα μου π'ητε: «Μά έχεις καιρό για μιὰ τέτοια παρακολούθηση; Τί να πρωτοδιαβάξης; Τα βιβλία που χρειάζονται καθέμωρα για τή δική σου μόρφωση, (κι' ή μόρφωση του μορφωμένου ανθρώπου δέν τελειώνει ποτέ,) ή τα βιβλία που σου δίνουν να κρίνης; ή τα περιοδικά των μεγάλων; ή τα περιοδικά των νέων; ή τα περιοδικά των μικρών; Και πόσες ώρες θα σου έμεναν τότε για να γράφης και προπάντων για να σκέπτεσαι;» — Αυτά όλα τα ξέρω και τα παραδέχομαι. Ξέρω ακόμα πώς λίγοι άνθρωποι στον τόπο μας εργάζονται όσο έγω: δέκα και πολλές φορές δώδεκα ώρες την ήμέρα. Μά τί σημαίνει; Και δεκαπέντε μπορούσα να εργάζομαι, και πόλι να μην κάνω το καθήκον μου. Πού θα π'η, άγαπητοί μου, ότι το πιό δύσκολο, το πιό πολύπλοκο, το πιό άγκαθωτό και το πιό λεπτό πράγμα στον κόσμο, είναι αυτό που λέμε καθήκον. Να κι' έγω που ένόμιζα πώς το έκανα ολόκληρο! μά έφτασε νάντιγράψη ένας μικρός μας συνδρομητής ένα ξένο ποιηματάκι, για να μάθω πώς δέν το έκανα καθόλου! «Ο πώς ο άρχαίος εκείνος φιλόσοφος, κι' έγω γηράσκω ές! διδάσκόμενος. Το μικρό αυτό περιστατικό, που άλλωθ'ότινα θάταν τόσο άσήμαντο, μου έδωσε ένα μεγάλο μάθημα. Και τόσο, που έκνέφθηκα ότι δέν έπρεπε να το κρατήσω μόνο για τον εαυτό μου...

Σας απάλλομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του HECTOR MALOT

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

Τώρα πιά δέν είχ' ανάγκη να κοιτάζω κάθε στιγμή τον χάρτη, όπως έκανα άπότου φύγαμε από το Παρίσι. Η-ξερα πού πηγαίνω, και, αν ήταν χρόνια που είχα ξαναπεράσει αυτά τα μέρη με τον Βιτάλη, θυμούμουν το δρόμο καλά.

Για να μην παρακουρασθ' ή αγελάδα μας και για να μη φθάσουμε βράδυ στο Σιαβανό, έσκόπευα να πάμε να κοιμηθούμε στο χωριό εκείνο, όπου είχα περάσει την πρώτη μου νύκτα με το Βιτάλη. Κι' από 'κει θα ξεκινούσαμε το πρωί και θα φθάναμε σ'ής μάνος Μπαρπερίνας νωρίς.

Άλλά ή τύχη, που ως εκείνη τη στιγμή μ'ε ήταν τόσο ευνόικη, γύρισε άξαφνα έναντίον μας και μ'ε έχάλασε τα σχέδια.

Είχαμε άποφασίσει να χωρίσουμε την ήμέρα μας σε δυό, δηλαδή να σταθούμε κάπου για να φάμε, και προπάντων για να βοσκήση ή αγελάδα μας.

Στις δέκα λοιπόν το πρωί, επειδή βρήκαμε ένα μέρος όπου το χορτάρι ήταν πράσινο και πυκνό, άκουμπήσαμε τους σάκους μας χάρω και κατεβάσαμε την αγελάδα μας σ'έν τάφρο.

Στην άρχή την κρατούσα από το σχοινί. Έπειδή όμως μου φάνηκε πολύ ήτυχη και προπάντων δοσμένη στο φαί, σε λίγο τύλιξα το σχοινί στα κέρατά της και κάθισα 'κει κοντά της να φάω το ψωμί μου.

Φυσικά, ο Μαντίας κι' έγω

τελειώσαμε το γεμάμας πριν απ' αυτή. Άροθ την καμαρώσαμε τότε κάμωση ώρα, μη έχοντας τί άλλο να κάνουμε, άρχισαμε να παίζουμε μπίλλιες, — γιατί μη φαντασθ'τε πώς δέν μ'ε άρεσαν και τα παιχνίδια ή πώς δέν είχαμε άλλο στο νού μας παρά να μαζεύουμε λεπτά. Αν ή ζωή μας ήταν διαφορετική από τη ζωή των περισσότερων παιδιών της ηλικίας μας, αυτό δέν σημαίνει πώς δέν είχαμε και μ'ε τα παιδιάτικα γούστα και τίς παιδιάτικες ιδέες, και ποτέ σχεδόν δέν άφίναμε να περάση μέρα, χωρίς να παίζουμε μπίλλιες, άμάδες ή καθόλκι. Άξαφνα, χωρίς λόγο πολλές φορές, ο Μαντίας μου έλεγε: «Παίζουμε;» — «Ναί», του άπαντούσα. Κι' άφίναμε κάτω τα όργανα μας κι' άρχίσαμε.

Κάποτε μάλιστα, αν δέν ήταν το ρολόί μου να μου θυμίση την ώρα, θα βραδυάζαμε στα παιχνίδια. Μά ευντυχώς που είχα ρολόι καί, μαζί με την ώρα, αυτό μου έλεγε και πώς ήμουν θιασάρχης... Τότε ξαναπερνούσα στον πληγωμένο μου ώμο το λουρί της άρπας μου και έμπρός!

Τελειώσαμε το παιχνίδι μας πριν τελειώση το φαί της ή αγελάδα και, όταν την πλησιάσαμε, άρχισε να κτυπά το χορτάρι γλωσσίες, σ'α νάθελε να μ'ε π'η πώς πεινούσε ακόμα.

— Άς σταθούμε ακόμα λίγο, είπε ο Μαντίας.

Δέν ξέρεις λοιπόν πώς οι αγελάδες τρώνε όλη την ήμέρα;

Δέν πειράζει... λιγάκι ακόμα.

Περιμένοντας ολοένα, ξαναπήραμε τους σάκους μας και τα όργανά μας.

— Να της παίζω ένα κομματάκι με το κορνέτο μου; είπε ο Μαντίας, που δύσκολα καθόταν ήτυχος. Είχαμε μιὰ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΛΗ Α. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
(Απριλιάτικο Τριαντάφυλλο)
έν Αθήναις, Α' Βραβίον 178
Διαγωνία, Λύσεων Πν. Ασπ.

ΣΤΑΜ. Κ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ
(Κλεφτόπουλο του 21) έν Λαρίση, Γ' Βραβίον Δημοσηφισματος των Ψευδώνυμ.τ. 1918.

άγελαδα 'ς το έμποδίο που της άρεσε ή μουσική.

Και χωρίς να περιμείνη την άπάντησή μου, ο Μαντίας άρχισε να παίζει ένα σάλπισμα.

Με τίς πρώτες νότες, ή αγελάδα μας σήκωσε το κεφάλι, έπειτα άξαφνα, πριν προθάσω να ριχθώ και να φάξω το σχοινί από τα κέρατά της, μ'ε έφυγε με καλπασμό.

Άμέσως την πήραμε καταπόδι, τρέχοντας και μ'ε όλη τη δύναμη και φωνάζοντάς της. Είπα και το Β Καη να τη σταματήση, μά δέν μπορεί κανείς νάχη όλα τα χαρίσματα: Ένας σκύλος τσοπάνικος θα ριχνόταν 'ς τη μύτη της αγελάδας μας, ο Κάπης, σκύλος σοφός, της ρίχθηκε 'ς τα πόδια.

Έννοείται πώς αυτό δέν την σταμάτησε καθόλου! άπεναντίας την έκαμε να τρέχη γρηγορότερα. Και ξακολουθήσαμε την τρεχάλα μας, εκείνη έμπρός και μ'ες όπισω.

Τρέχοντας, φώναζα του Μαντίας «Βλάνα!» κι' εκείνος, χωρίς να στέκεται, μου φώναζε λαχανιασμένος: «Να με δείρεις, μου άξίζει!»

Ημαστε ως δυό μίλλια μακριά από ένα μεγάλο χωριό, όπου είχαμα σταθ'η για να φάμε, και προς αυτό το χωριό έτρεχε τώρα ή αγελάδα μας. Φυσικά, έφθασε κ'εί πριν από μ'ε, κι' επειδή ο δρόμος ήταν ίδιος, μπορούσαμε να ιδούμε, μ' όλη την άπόσταση, πώς κάτι άνθρωποι της έτραξαν το πέραςμα και την έπιασαν.

Τότε μετριάσαμε λίγο το τρέξιμο: ή αγελάδα μας δέν θα χανόταν, δέν είχαμε παρά να τη ζητήσουμε από τους καλούς ανθρώπους που την έπιασαν, και θα μ'ε την έδιναν εύθες.

Όσο πλησιάζαμε, ο άριθμός των ανθρώπων μεγάλωνε γύρω 'ς την αγελάδα μας κι' όταν τέλος φθάσαμε κοντά της, ήτανε 'κει καμιά είκοσιάρια άντρες, γυναίκες και παιδιά, που συζητούσαν καθώς μ'ες έβλεπαν να έρχόμαστε.

Ενόμιζα, καθώς είπα, πώς δέν είχα παρά να ζητήσω την αγελάδα μου. Και τη ζητήσα. Άντί όμως να μου την δώσουν, μ'ες τριγύρισαν κι' άρχισαν να μ'ε κάνουν ένα σωρό έρωτήσεις: Ποιοί είμαστε; Άπό πού έρχόμαστε; Πού βρήκαμε αυτή τη αγελάδα;

Οί άπαντήσεις μας ήταν τόσο άπλες όσο κι' εύκολες φαίνεται όμως πώς δέν έπεισαν κανένα και δυο τρέψ φωνές ύψώθηκαν για να πούν

πώς είχαμε κλέψει την αγελάδα εκείνη που μ'ε είχε φύγει και πώς έπρεπε να μ'ε βάλουν 'ς στη φυλακή ως που να ξεκαθαρσθ'η ή υπόθεση.

Ο μεγάλος φόβος που μου προξενούσε ή λέξη «φυλακή» με τάραιζε και μ'ε χαντάκωσε. Άλλως τε από το τρέξιμο λαχανιάζα ακόμη και δε μπορούσα να μιλήτω για ν'άπολογηθώ. Σ' αυτό το άναμεταξύ, έφθασε κι' ένας χωροφύλακας. Με λίγα λόγια του διηγήθηκα την ιστορία μας και, επειδή δέν του φάνηκε πολύ πιθανή, έδήλωσε ότι προς το παρόν κατασχέτει την αγελάδα μας κι' έμ'ε μ'ε πάει 'ς τη φυλακή άργότερα θα βλέπαμε. Έκαμα να διαμαρτυρηθώ, ο Μαντίας έκαμε να μιλήσει...

(Έπεται συνέχεια)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια και τέλος, ἴδε σελ. 14]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κανονισμός τῶν Μ. Μυστικῶν.

1.—Μικρὰ Μυστικὰ ὀνομάζονται τετράδια τὰ ὅποια ἐξέδωκεν ἡ Διάπλασις, διὰ ν' ἀνταλλάσσονται κυρίως μεταξύ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἐκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν περιέχει 30 ἐρωτήσεις καί, ἀπάντην αὐτῶν, τὸν ἀπαντηθέντων χρόνον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.—Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἐκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 30. Δέσμη τεσσάρων τετραδίων δρ. 1.

3.—Ἡ ἀντάλλαγή τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως γίνεται ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α'.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς μεταξύ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ ποῖον ἐπιθυμῇ ν' ἀνταλλάξῃ, ἢ δὲ Διάπλασιν θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληγοραφίας», ἐὰν αἱ πρότασεις συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἐξῆς: Διὰ μίαν ἕως τρεῖς τὸ πλὺν προτάσεις, λεπτὰ 50, διὰ τὰς περὶ πλεον εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον 10 λεπτὰ ἢ ἑξῆς (π.χ. «Ὁ Α θέλει ν, ἀντὶ τὸν Β, ἢ: «Ὁ Α θέλει ν, ἀντὶ τὸν Β καὶ τὸν Γ, ἢ: «Ὁ Α θέλει ν, ἀντὶ τὸν Β, καὶ τὸν Γ καὶ τὸν Δ». Κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προτάσεις πληρώνει 50 λεπτὰ. Ἄλλ' ἢ πρότασις: «Ὁ Α θέλει ν, ἀντὶ τὸν Β καὶ τὸν Γ, καὶ τὸν Δ καὶ τὸν Ε» πληρώνει λεπτὰ 50 + 60 = 1,10, προστίθενται δηλαδὴ 60 λεπτὰ διὰ τὰς ἐξ ἑξῆς τῶν ἐπιπλέον τριῶν ψευδωνύμων).

β'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔδῃ τὴν πρότασιν, εἶναι ἐντελὲς ἐλευθερὸς νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἀν τὴν δεχθῇ τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἐν τετράδιον τὸ πρὸς τὴν Διάπλασιν (συμπληρωμένον κατὰ τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, § γ') ἢ ὅποια τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἀμα λάβῃ τὸ τετράδιον, ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχέστερον ἐν ἰδίῳ τὸν του, (συμπληρωμένον ἐπίσης) διὰ νὰ ποταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθῆντα τὴν ἀντάλλαγήν. Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀντάλλαγήν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτὴν στέλλει δεύτερος.

γ'.—Ὁ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, διὰ νὰ στείλουν τὸ τετράδιον τῶν, πρέπει πρῶτον νὰ γράψουν τὰς ἀπαντήσεις, νὰ τὸ υπογράψουν πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν των, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομα τὸν μὲν, (ἐν δόλῳ νὰ φανερωθῇ), νὰ ἐσωκλείσουν γραμματόσημον δεκαπέν-

τε λεπτῶν, (πάντοτε 15 λεπτῶν δι' ὅποιονδήποτε εἶνε τὸ τετράδιον, διότι μὲ αὐτὰ, ἐκτός τῶν ταχυδρομικῶν τεύχων, πληροῦνται καὶ ἡ πολυσχιδὴς ὑπηρεσία τῆς ἀντάλλαγος Μ. Μυστικῶν), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ μολυβδόκονδρον πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ) καὶ νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ὅπως τὸ διαβιβάζει.

4.—Τετράδια μὲ ἀκόσμως καὶ ἀπροεπεῖς ἀπαντήσεις, ἢ ἀνικελευστικὰ εἰς τὸ καθέστως, μὲ προσωποποιήσεις ὑπανημοῖς, μὲ περιγίματα, μὲ προτάσεις ἢ μὲ πληροφορίας ἐκτός τῶν ἀπαντήσεων δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

5.—Νεαὶ προτάσεις περὶ ἀντάλλαγος Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἢτοι τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πλὺν, δημοσιεύονται μὲν, ἀλλὰ σημειοῦνται, συγχρόνως μὲ τὴν δημοσίευσιν, τοῦ ὅριμον τῶν τετραδίων, τὰ ὅποια ὀφείλει ὁ προτείνων, ἐντὸς παρενθέσεως εὐθὺς μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του.

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, διατίθῃ Γραφεῖον ἐπίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ. Ἀν τὸ ἀνταποδώσῃ ἄπ' εὐθείας, θεωρεῖται διὰ τὸ Γραφεῖον μας ὡς καθυστερόν.

7.—Χάριν οικονομίας, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἐντυπία, διὰ πληρώσων ἐλάσσον ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἐντυπία τὰ στέλλει, ἀφίγουσα ἀνοικτὸν τὸν φακέλλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ Ξεσπάθωμα. — Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.

1.—Ξεσπάθωμα λέγεται ἡ φροντίς καὶ ἡ ἐνέργεια τὴν ὅποιαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἐγγραφεῖν νέων συνδρομητῶν, ἢ ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον.

2.—Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερο τὴν εὐγενὴ ἀμύλην τῶν φίλων τῆς Ἰδρύσεως Διαγωνισμῶν Ξεσπαθώματος, τοῦ ὁποῖου οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἐκαστὴν προκήρυξιν. Ἐκαστοὶ τιμᾶται καὶ ἀμοιβᾶται ἀπονεμόμενοι εἰς τοὺς ξεσπαθώσαντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνας.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ μέρος: πρῶτον οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοιτες νέους συνδρομητὰς ἐπισημοῦς, ἐξυμνήτους καὶ τοιμήτους καὶ δεύτερον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὐρισκόντες ἀγοραστὰς ἐβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διαγωνισμὸν τοῦ φύλλον, τὴν εὐπραξίαν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Οὗτοι ὀνομάζονται Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἡ σειρά τῆς Διαπλάσεως. — Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως.

1.—Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ποκτήσων τὴν σειράν τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἐτους, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφησαν.

2.—Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 50 τόμοι, ὡς ἐξῆς: Α') Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 21 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου». Ἐκ τούτων ὁ 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 13ος, 15ος, 16ος, 17ος, 22ος, καὶ 23ος ἐξηγητήθησαν πρὸ πολλοῦ.—Β') Ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διάπλασις» ἔγινεν ἀπὸ δεκαπενθήμερου ἐβδομαδιαία, ἡλλαξέ σῆμα καὶ εἰσηλθεν εἰς τὴν Β' Περίδον. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1919 ἐξεδόθησαν τόμοι 26, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Β' Περιόδου».

3.—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων ἔχει ἐκδόσιν καὶ τόμους ἀνεξαρκήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἑκαστος ἀπὸ ἑν τεργόν καὶ ἡμίον ἀνάγνωσμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μυθιστορημα εἰκονογραφημένον. Οἱ τόμοι οὗτοι τιτλοφοροῦνται Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως.

4.—Διευθυντὴς Τιμοκατάλογος τῶν τόμων «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης» δημοσιεύεται ἐκαστοτε εἰς τὸ φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀναγνώσεις συν' ὁμή: — Μέσα ἀποστολῆς χρημάτων.

1.—Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλასιν» εἶνε προπληρωτὴ ἐπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομὴ του, νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς του φύλλδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λέξιν «Ἀπαράδεκτον» μὲ τὸ ὄνομα τὸν καθαρὰ καὶ τὴν διεύθυνσιν του.

2.—Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον Διευθυντὴν καὶ ἐκδόστην τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων, ὁδὸς Ἐδριπιδίου 38 εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστέλλεται: Α') διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (Mandat de Poste), ἢ ὅποια ὁποῖα οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἐκαστὴν προκήρυξιν. Ἐκαστοὶ τιμᾶται καὶ ἀμοιβᾶται ἀπονεμόμενοι εἰς τοὺς ξεσπαθώσαντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνας.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ μέρος: πρῶτον οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοιτες νέους συνδρομητὰς ἐπισημοῦς, ἐξυμνήτους καὶ τοιμήτους καὶ δεύτερον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὐρισκόντες ἀγοραστὰς ἐβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διαγωνισμὸν τοῦ φύλλον, τὴν εὐπραξίαν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Οὗτοι ὀνομάζονται Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.

οἰασθήποτε τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν, τῇ προσθήκῃ λεπτῶν 20 διὰ χαρτοσίμων τῆς ἐξαργυρώσεως.—Δ') διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηνωμένων ἐντὸς λεπτῶν χαρτοσίου.—Ε') διὰ ληξιαρχικῶν ὁμολογιῶν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τῶν 6 ἢ τῶν 2,50 δραχμ., δεκτῶν πρὸς 5,40 τῶν μὲν, καὶ πρὸς 2,25 τῶν δέ. (Ἐξωτερικὰ ἐν γένει τοκομερίδια εἶνε ἀπαράδεκτα).—ΣΤ') διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομικῶν ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἰασθήποτε Ἀγγλικῆς πόλεως, πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν (δηλ. χωρὶς νάναγράφου ἐπ' αὐτὸν ὄνομα παραλήπτη).—Ζ') Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀντὶ γραμματοσίων, προτιμώτερον εἶναι νὰ στέλλωνται Διεθνῆ ἐνσημα ἀπαντήσεως Courier-response-international) πωλούμενα εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεία τοῦ κόσμου πρὸς 25 λεπτὰ ἑκαστον.

3.—Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικοῦ κρησῶ, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως, διὰ τὴν ὅποιαν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διεύθυνσεως. — Ἐλκεῖ ποντα φυλλάδια.

1.—Ὁ πληρώων ἐτήσιον δι' ἐξάμηνον συνδρομὴν ἀποκτῇ τὸ δικαίωμα μίαν ταῖνας τυπωμένης, ὑπὸ τὴν ὅποιαν τὴν στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῇ μεταξύ ἀλλαγὴν τῆς διεύθυνσεως, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ 55 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην πρὸς ἐκτὺ πῶσιν νέας ταῖνας. Ἄλλως ἢ Διευθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2.—Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρότατον ἑλεγχον τῆς διεκπεραιώσεως πρὸς βεβαίωσιν ὅτι οὕτως ἐνδὸς συνδρομῆς τοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ τὸν φακέλλον ἐκαστὴς πόλεως.

3.—Ὁποῖος λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον τακτικὰ, πρέπει νὰ εἶναι φέβιος ἐν τῇ πταίῃ τὸ ταχυδρομικὸν εἰς τὴν πόλεωσ τοῦ ἢ αὐτοῦς ὁ ἴδιος, εἴτε ὡς μὴ δώσας ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσιν του, εἴτε ὡς μετοικήσας καὶ παραλείψας νὰ μᾶς τοῖς δηλώσῃ. Ἐπομένως, ἀφοῦ τὸ ἀπώλεια δὲν εὐθύνεται ποτὲ τὸ Γραφεῖον μας, οὐδεμίαν ἀνεξαιρέτως ἀντικατάστασιν ἀποδοσθέντων φύλλων γίνεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου. (Ἐκαστον φύλλον γεννικῶς λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35).

3.—Ἐπὶ ψευδώνυμον ἢ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἀποστολῇ φύλλον, ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ Γραφείου μας δὲν γίνεται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔλθεν ἡδὴ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀναγνώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Ἀλγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀγατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τοτό, ψωνίσατε γιὰ τὰ Χριστούγεννα; — Ναί, Μιμὴ μου. Ὁ μπαμπᾶς ἔφερε μισὸ γάλο καὶ μισὸ ἄρνι.

— Ζωντανὰ ἢ σφαγμένα; — Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κόδερινκτον.

— Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κώστας πηδοῦν.

— Ὁ πρῶτος, πού περνεῖ τὸν δεύτερο στὸ πηδῆμα, τοῦ φωνάζει θριαμβευτικὰ:

— Κώστα! σὲ περνεῖ δυὸ πόδια!

Καὶ ὁ Κώστας: — Τὸ ἔξω. Εἶσαι τετράποδο! — Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεῶδ. τῶν Ἑλλήνων.

— Ἡ μαμά στὸν Τοτό: — Ἡ Νίνα κρατεῖ μικρότερο μῆλο ἅπ' τὸ δικό σου. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ τὴν ἀφίσης νὰ διαλέξῃ;

— Ναί, μαμά. Τῆς εἶπα μάλιστα νὰ διαλέξῃ ἢ τὸ μικρότερο μῆλο ἢ τίποτα. Ἐ, λοιπὸν ἐκεῖνη ἐδιέλεξε τὸ μικρότερο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλῆνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Ἀθήναι, 18 Δεκεμβρίου 1919

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, πού ἐπικολα βροικὴ καθέναν τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἀμα τὸν διαβόση προσεκτικὰ.

Τὸ Ξεσπάθωμα, βλέπω μὲ χαρὰ μου, πηγαίνει λαμπρὰ. Εὐχαριστῶ τὴν καρδίαν μου ὅσους ἐξισπάθωσαν καὶ αὐτὴ τὴν ἐδωμάδα. Εἶναι πάρα πολλοί. Ἀφῶν δὲ τοὺς ἄλλους, πού μου γράφουν ὅτι ἐνεργοῦν. Τελος πάντων, φέτος δὲν θὰ μείνῃ ἕνας πού νὰ μὴ ξεσπαθώσῃ. Κι' ἐστὶν πρέπει!

Ἀπὸ τὴν ἐδωμάδα τελειώνει τὸ τυπικὸν τῶν «Φοιτητῶν» καὶ τὴν ἐρχομένην, σὺν Θ.φ., θὰ λάβουν τὸ χαριτωμένον βιβλιαράκι βλοῖ οἱ συνδρομηταὶ του. Ἀργὰ ὅμως λιγάκι, ἔ... Μ' ἂν γνωρίζατε τὴν κατάστασιν τῶν τυπογραφικῶν σήμερον στὰς Ἀθήνας, θὰ ἦσθε καὶ πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένοι πού κατορθώθη — γιὰτὶ εἶναι κατὰ-θεῶμα, — νὰ ἐκδοθῶν οἱ «Φοιτηταὶ» τὰ Χριστούγεννα.

Παρακλήσεις, εἰδάμε τὰ γράμματα σου καὶ τὴν «Ἀετανίδα». Ὁ κ. Ε. μὲ παρακάλεσε νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς δὲν εἶχε σω

στὲς πληροφορίες: Ὁ Σουετ, ἀρρωστος τότε, δὲν παρευρέθηκε στὴ συνεδρίασιν, πού ἔγινεν στὸ σπίτι τοῦ Β. ἄγλου. Ἐπὶ τῆς ὁμοῦ, ἔστειλε δηλαδὴ τὴν ψῆφον του μὲ γράμμα. Αὐτὰ τὰ πράγματα, βλέπεις ὅτι νὰ φθάσουν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ ἐξαργυρῶνται, παραμορφώνονται κάπως.

Τὸ ἔξω, Κλῶνε Δάφνη, πῶς δὲν χωρατεύουν τὰ μαθήματα τῆς Δ' Γυμνασίου. Γι' αὐτὸ δὲν παραπονοῦμαι πού δὲν μου γράφεις συχνά. Ἐλαβὰ τὰ κομματάκια σου γιὰ τὴν Σελίδα, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξῆς — καὶ τὸ ξαναλὼ γιὰ ὅλους — νὰ γράφῃς τὸ καθεὶνα σὲ χωριστὸ χαρτί. Γιατὶ ἐστὶ δπως εἶναι διὰ μαζὺ συνέλεια, ἀνάκτα, πῶς νὰ στείλῃ στὸ Τυπογραφεῖον, γιὰ νὰ στοιχισθῇ ἕνα; Νὰ τὸ κόψω ἢ νὰ τὸ ἀντιγράψω; Φασαρία. Ἐφ' ὅταν εἶναι χωριστὰ τὰ καθεὶνα, μὲ τὸν ἐλτό του, μὲ τὴν ὑπογραφήν του, τακτικὰ, στέλνω ἕνα, ὅποιο θέλω, καὶ τελειώνει.

Ἐνοεῖται, Μικρασίτη, ὅτι τὰ πρωτότυπα εἶναι προτιμώτερα ἀπὸ εἰς μεταφράσεις στὴ Σελίδα μας. Ἀλλὰ πῶς νὰ βροῖται τόσα ὅμοια, γιὰ νὰ γεμίσω μὲ Σελίδα. Γι' αὐτὸ τὴν παραγγελίαν καὶ μὲ καλὰς μεταφράσεις. Ὅτι δὲ εἶναι ὅλοι διδῶν περὶ τῆς, δὲν συμφωνῶ. Δογοτεχνικὴ ἔργασία εἶναι καὶ ἡ μεταφράσις, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς Σελίδος μας εἶναι νὰ ἐξασκήσῃ τοὺς φίλους μας, ὅσοι ἔχουν κάποια κλίση, νὰ ἐργάζωνται λογοτεχνικὰ, μὲ τὸ νὰ ἐκφράζωνται σὲ καλὴ γλῶσσα καὶ σὲ καλὸ ὅμοιο, εἴτε δικῆς ἰδέας, ἢ καὶ ξένης.

Εὐχαριστῶ, Ἀετιδεῖ, γιὰ τὴν ἔδωκεν τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ εὐλομαὶ μακροζωῖα καὶ δόξα. Εὐχαριστῶ ἀκόμη γιὰ τὸ ἐπιστάθωμα καὶ προπάντων γιὰ τὰ εὐγενικά λόγια πού τὸ συνοδεύουν. Ὅσο γιὰ κείνους πού στέλλουν γιὰ τὴν Σελίδα ἕνα ἔργον γιὰ διὰ τοὺς καὶ πού τοὺς παραβάλλει ἐμὲ τοὺς ἀνδρῶν στρατιῶν, οἱ ὁποῖοι φοβούνται τοὺς ὀπλιτῆρας ἐχθροὺς καὶ σφάζουν γυναῖκες καὶ παῖδας, εἰ νὰ σοῦ πῶ! πολὺ ἀσυνεπὴ ἡ κρίσις.

Μπαρουτογαλοχηθεῖσα Δευτεριά, σοῦ ἔστειλα δι' ἐξῆς καὶ ὁ ἑυχαριστῶ γιὰ τὰς διὰ, Ὅχι, στὸ Δημοφίλισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1919 δὲν εἶναι ὑπερῆφαν καὶν ἀπὸ τὰ ἐρεθιστὰ ψευδωνύμων. Αὐτὰ δὲ διαγωνισθῶν στὸ Δημοφίλισμα τοῦ 1920. Ἐνοῶ ὅτι ὑποψήφια: διότι ὁ ἄλλο γιὰ: μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὸ ἔργον του ψευδώνυμον εἰς τὸ ψηφισμὸν δελτίου του.

Σὲ συγχωρῶ, Δ. Σ. Κ., καὶ χωρὶς ἐνὰ πέρας στὰ πόδια μου νὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃς. Τεταίε, φράσεις νὰ μὴ μεταφράζωσθαι διὰ γράφῃς σὲ μένα. Κατὰ τὰ λα τὸ γράμμα σου μὲ εὐχαρίστησε πολὺ. Ἀπ' ὅλα εἶχε καὶ ἀπὸ λίγο.

Μὲ μεγάλη χαρὰ δέχθηκα καὶ τὸν ἀδελφόν σου, Τιμημένον Τυφλίαν. Εἶναι πολὺ τιμητικὸ γιὰ μένα αὐτὸ πού μου γράφεις, δι' ὅτι τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σου μάγαπον ὅσο καὶ σὺ. Ἀλλὰ νὰ διαλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, γιὰτὶ αὐτὸ πού ζητεῖς, δὲν εἶναι ἐλεύθερο.

Ὁ Ραγκλὺς μου γράφει: «Φίλος, μαζὺ μὲ τὴ νέα μου συνδρομὴ, πῆρα καὶ ψευδώνυμον, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ποταλῇ καὶ ἐγὼ νὰ γράφω στὴ Σελίδα Συνεργασίας. Θὰ προσπαθῶ νὰ ἐργα-

σθῶ καί, μὲ τὴ βοήθειά σου, νὰ γίνω τέλειος, γιὰ νὰ μὲ ἀναδείξῃς, ὅπως ἀνέδειξες τόσους ἄλλους: αὐτὸ τὸ πολὺτον σχολεῖο πού λέγεται Διάπλασις. Ἐγὼ ἀκούσει τὰ πιδ ἐπαινετικά καὶ θαυμαστικά λόγια γιὰ σένα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, πού καὶ αὐτὸς σὲν ἡλικία μου ἦτο συνδρομητὴς σου, σήμερὰ δὲ εἶναι συνεργάτης εἰς τὰς καλλιτέρας ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. — Σοῦ εὐχομαι λοιπὸν νὰ ἀναδείξῃς καὶ σὺ

